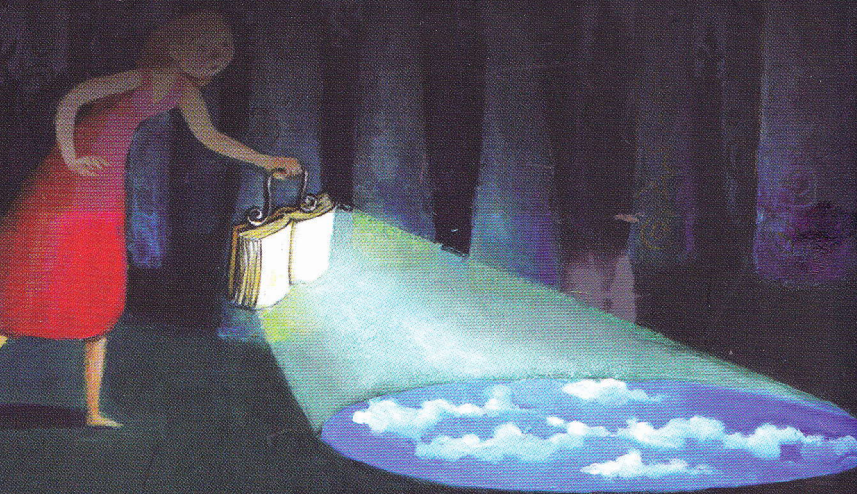

ELIF SHAFAK

Fetița căreia nu-i plăcea
numele său

JUNIOR

POLIROM

ELIF SHAFAK

Fetița căreia nu-i plăcea numele său

Traducere din limba turcă
de Sunia İliaz Acambet

Cu ilustrații de Zafer Okur

POLIROM
2016

Cuprins

Fetița căreia nu-i plăcea numele său	7
Minte de copil	16
La școală.....	22
Secretul de acasă	32
O călătorie neașteptată	43
O descoperire uluitoare.....	57
Vizita în orașelul bunicilor	67
Prieteni noi.....	77
Puterea cărților	88
Pădurea Alternativelor	96
Pământul	107
Apa	116
Focul.....	121
Aerul.....	127
Tic-tacul ceasului.....	135
Întoarcerea acasă.....	141

Fetița căreia nu-i plăcea numele său

Într-un oraș mare, pe o stradă largă, la etajul al treilea al unui bloc albastru, locuia o fetiță. Nu era nici prea înaltă, nici prea scundă. Culoarea părului ei era de un castaniu care vara bătea spre galben, iar toamna, spre roșcat. Poate că era un pic cam slăbuță, dar nu s-ar zice nici că era slabă de s-o ia vântul pe stradă. Fața îi era rotundă și ochii, căprui. Cel mai mult îi plăcea să citească, să asculte muzică, să se

uite la filme, să deseneze, să se joace cu mingea, să sară coarda și să facă biscuiți cu ciocolată. Jocul care îi plăcea cel mai mult și pe care îl juca singură era acela de a ghici forme cunoscute în norii de pe cer. Uneori, un nor se asemena foarte tare cu un melc uriaș, alteori cu o girafă. Uneori semăna cu un hamburger, alteori cu o înghețată care se topește în cornetul ei.

Fetița avea și animale preferate: pisicile, câinii, caprele, caii și veverițele dungate. Adevărul este că nu întâlnește încă în viața ei o veveriță dungată, dar, chiar și-așa, le iubea. Pereții camerei ei erau plini de poze cu veverițe dungate.

Încă de când era cât un dop își dorise o pisică. Sau un cățel. Sau o capră. Sau un cal. Dar mama ei, doamna Hayal, îi spunea întotdeauna „Nu se poate! Pisicii îi cade părul și-am să fac alergii, capra behăie și-o să deranjeze vecinii. Iar calul nu avem unde să-l ținem, fetița mea“.

— Dar, mami, vreau și eu să hrănesc un animal!

— Îl vei hrăni când vom merge la grădina zoologică!

— Dar e interzis! Și, oricum, eu vreau să avem animalul nostru la noi acasă!

În cele din urmă, în decursul aceluși an, bunicul ei, domnul Hasan, îi dăruise două broscuțe-țeestoase de apă. Le ținea pe o măsuță într-un bol de sticlă. Le chema Ziua și Noaptea. Dar, cum semănau ca

două picături de apă, era greu să-ți dai seama cine-i Ziua și cine-i Noaptea.

Era un copil curios. Citea de la cap la coadă *Enciclopedia animalelor*. Astfel aflate că țestoasele se hrănesc cu râme. Într-o zi, după ce a plouat, a mers afară, a săpat în pământ și a adunat o grămadă de râme. Unele erau scurte, altele lungi ca macaroanele. Le-a pus pe toate în borcan și le-a adus acasă.

— Privește, mami, am strâns de mâncare pentru Ziua și pentru Noaptea!

Dar doamna Hayal s-a dat țipând înapoi.

— Ah, scoate repede creaturile astea din casa mea!

De atunci fetița n-a mai adus niciodată râme acasă. Le hrănea numai cu mâncare specială. Și le mai dădea comprimate de calciu ca să li se îngroașe carapacea. Pentru că, dacă nu aveau o carapace sănătoasă, nu se puteau apăra. Cine știe, poate că și oamenii sunt la fel. Da, nu au carapace, dar trebuie să fie puternici în fața greutăților vieții.

La fel cum iubea animalele, iubea și sportul. În special baschetul și voleiul. Îi plăcea și

fotbalul. „Fotbalul nu este pentru fete“, i se spunea. Dar în camera ei avea un album în care colecționa cartonașe cu fotbaliști. Știa mai bine decât mulți băieți din clasa ei care sportiv a marcat nu știu câte goluri, care echipă a câștigat de nu știu câte ori.

Dintre fructe, îi plăceau merele, mandarinele și pepenii; dintre culori, prefera roșul, movul și verdele; dintre anotimpuri, ar fi ales iarna și primăvara. Ca desert alegea întotdeauna budinca de orez, iar băutura ei preferată era limonada. Toate acestea îi plăceau încă de când era mică. Dar era și un lucru important care nu-i plăcea absolut deloc: numele ei!!!

Nu-i plăcea numele ei. Chiar îi era rușine cu el. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut alt nume. De exemplu, la fel ca verișoara ei, Bahar, care înseamnă primăvară... sau ca fetele vânzătorului de la chioșc, cele cu părul împletit și obrații plini de pistrui: Çiğdem, Sinem și Didem... sau ca numele colegelor ei de școală: Ada, Asli, Ayşegül, Beyza, Defne, Ebru, Ela, Gamze, Kübra, Meltem, Özlem, Pınar, Tuba, Zeynep... Ce multe nume sunt pe acest pământ, unul mai frumos decât celălalt și ușor de pronunțat... Dar mama și tatăl ei nu luaseră în seamă nici unul și, după atâta căutare, îl găsiseră pe cel pe care-l purta acum. Măcar dacă ar mai fi avut unul. Dar nu avea. Sau măcar o poreclă! Toți copiii de la școală aveau câte o poreclă: unele mai frumoase, altele mai hazlii. Numai ea nu

avea una, pentru că numele îi era atât de ciudat, încât oricum părea a fi o poreclă amuzantă.

Într-o zi, în timp ce tatăl ei citea ziarul la micul dejun, o știre de pe ultima pagină i-a atras atenția. Era un articol despre numele ciudate pe care le dau cântăreții și artiștii de film celebri copiilor. Astfel a aflat că pe pământ există și alți oameni care au, la fel ca ea, nume neobișnuite. Cum ar fi Șeftali, Elma, Încir, Bülbül, Okyanus, Mavi Melek, Şekerpare... Adică Piersica, Mărul, Smochina, Privighetoarea, Oceanul, Înger Albastru sau numele unui desert turcesc... Oare ce simțeau ei? Cum e să te cheme domnul Ocean sau doamna Privighetoare?

Dar nici măcar aceste nume neobișnuite nu i se păreau mai grele decât al ei. Pentru că numele ei era chiar așa: Sakız Sardunya. Adică Mușcată Curgătoare.

— Mamă, cum v-a trecut prin cap să îmi puneți un astfel de nume? întrebuse ea odată.

— E nume de floare, fetița mea. Ce frumos! îi răspunsese mama. La fel ca Mine, Açelya, Lale, Menekşe¹... Nu e cu nimic diferit față de aceste nume.

— Da' nimeni nu glumește pe seama lor. De mine râde toată lumea!

— Așa ți se pare ție. De ce să râdă? Toată lumea iubește florile. Punct!

1. Veronica, Azaleea, Laleaua, Viola (n.t.).